

FOLK OG LAND

NR. 18 — 11. ARGANG

LØRDAG 9. JUNI 1962

LØSSALG 75 ØRE

Arminius:

KULTURPERSONLIGHETEN ILJA EHRENBURG I BENGALSK BELYSNING

MANNEN SOM OPPFORDRET TIL MORD OG VOLDTEKT GIR NÅ UT SINE MEMOARER, HVOR HAN SMEDER DEN STALIN SOM HAN FØR HYLDEN SÅ VARMT OG ENERGISK!

Hans drenge

BOJHA

JUNI 1942 MAFF 100

Omslagsbladet på Ehrenburgs bok fra 1943.

En av gjengangerne i norsk venstreradikal kulturdebatt opp gjennom alle år før og etter verdenskrigen har Ilja Ehrenburg vært. Som innbudd foredragsholder i Studentersamfundet har han opptrådt en rekke ganger, dels når venstreradikale makthavere skulle demonstrere sitt knefall for det røde Moskva, og dels når såkalte borgerlige styrer skulle demonstrere sin store toleranse og undfallenhet. Det er faktisk ikke så lenge siden denne røde excellense gjestet Studentersamfundet igjen og fikk stor og velvillig presse i avisene uten smålige hensyn til partifarve og livssyn.

I disse dager er denne evindelige og evige jøde etter ute og vandrer i norske aviser, selvom begeistringen av en eller annen grunn har kjønnet noe. Grunnen til den nye blest om hans navn er at han har

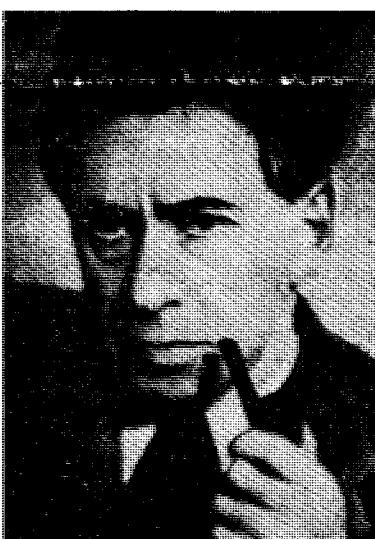
utgitt sine minner fra terrorens år i en bok han har kalt «Mennesker, år, liv».

Og naturligvis er det som ARBEIDERBLADET's Moskvakorrespondent Hans Bjørkegren sier, at «den nå 79-årige forfatteren var en av de få ledende intellektuelle som overlevde disse årenes terror» og derfor «vet hva han snakker om». Feilen er bare at den evige jøde nå som i hele sin karriere snur sin røde kappe etter vinden og innretter seg etter de nye antistalinistiske makthavere, på samme måte som han slo på stortromme for den røde Stalin og hyldet ham i begeistrede ordelag, selv da han i tur og orden ryddet bort alle den overlevende Ehrenburgs rasefeller i ledende stillinger.

Det er ikke ende på den avsky Ehrenburg nå legger for dagen når han skriver om den røde tsar han før hyldet så iherdig og ut-

holdende. Ja, Stalin-terroren var i hans øyne ikke et hår bedre enn den fascismen han alltid har gått så kraftig tilfelts mot, sier han nå.

Endel av de norske aviser synes å ha fått denne Stalin-beundreren Ehrenburgs konjunkturbetonte angrep på den gamle herre og mester noe i vrangstrupen og nevner noe ufint at den samme jødiske mestersanger også sto fremst i rekken da det gjaldt å rope hurra for det tysk-russiske samarbeide i 1939-41, og at han til og med som en avveksling i reisene til det norske Studentersamfundet avla et vennskapsbesøk i Hitlers Tysk-

Kulturpersonligheten
Ilja Ehrenburg.

land. Vi nevner dette fordi det kan ha sin spesielle interesse i forbindelse med de vi kommer inn på senere i artiklen.

Vel, denne i norske venstrekrøtter så beundrede «russiske kulturpersonlighet» som nå forsøker å gjøre sine hoser røde hos Krustsjob, var freidig nok til også å ville besøke det tyske Wien for en tid siden, forgjrig etter innbydelse av Wiens viseborgermester Hofrat Mandl. Imidlertid reiste det seg en proteststorm over hele landet, fordi Ehrenburg hadde gitt de russiske soldater fribrev til å voldta tyske kvinner da de rykket inn på tysk område. Under trykket av den offentlige meningen, måtte viseborger-

Rothschildene og Fellesmarkedet

HUSENE I LONDON OG PARIS VÆRER FORRETNING OG GÅR TIL SAMARBEIDE FOR FØRSTE GANG SIDEN 1909.

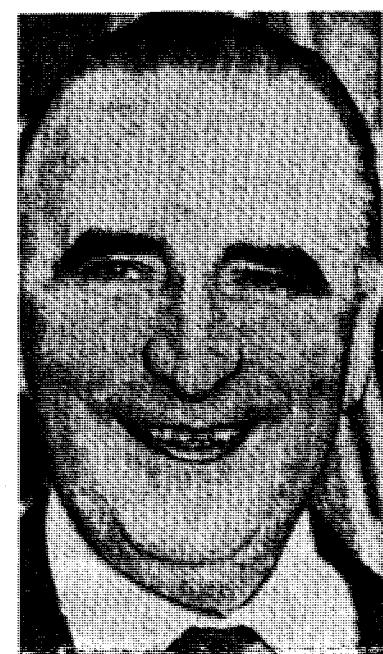
Fra en kilde i London har vi mottatt følgende:

I den siste tid har det store bankhus Rothschild igjen trådt frem for offentligheten, et bankhus som det var blitt meget stille om i de store hovedsteder London og Paris, fordi dets sjefer ikke ønsket noen blest om seg etter erfaringene i 1933. Nå er denne stillhet brutt.

Et tydelig tegn på det er George Pompidous ministerpresidentverdighet. Han representerer forbindelsen mellom to franske maktcentra: mellom de Gaulle og Rothschildbanken i Paris.

Pompidou var lærer som sin far og sin bestefar. Han var meget streng som arbeidsom i sine studier, sluttet seg til motstandbevegelsen og ble der de Gaulles personlige tillitsmann. Senere, etter krigen, trådte han i tjeneste hos Rothschildbanken i Paris, som benyttet ham under den vanskelige situasjon som oppstod i de arabiske land etter stiftelsen av den jødiske stat. Han la herunder fremragende diplomatiske evner for dagen.

de Gaulle var klar over Pompidous evner og holdt stadig kontakten med ham. I 1958 ble han satt i spissen for de Gaulles personlige stab. Slik hendte det at han også tok den første kontakt med FLN i Sveits og på sett og vis ble fadder for de for-

General de Gaulles regjeringssjef, George Pompidou fra Banque Rothschild.

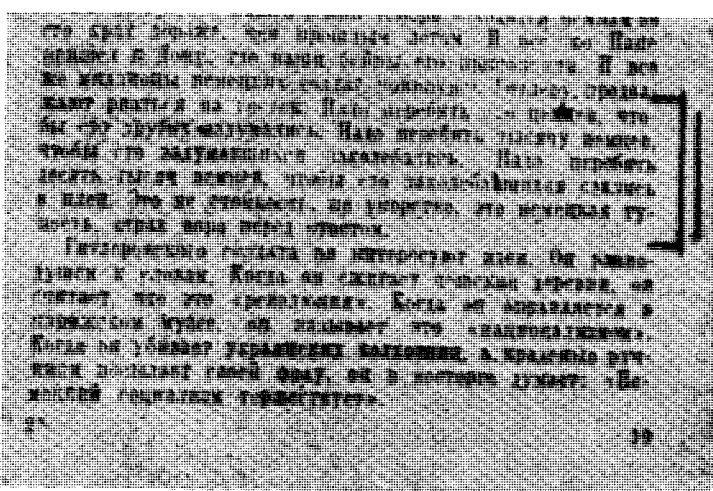
handlinger som førte til fredsslutningen med algirerne. Han var imidlertid også beskjeftiget med finansene til de Gaulle, som hadde en personlig konto hos Rothschildbanken i Paris.

Det er imidlertid en nyhet i forbindelse med huset Rothschild, som hittil ikke har vært meget påaktet av offentligheten: Fetterne i den gamle familie i London og Paris er nu kommet sammen og har for første gang siden 1909 avtalt finansielle forbindelser, som fastlegger en samordning av deres in-

(Forts. side 7)

Rothschildenes oppmarsj under en begravelse i tredveårene.

Fra bokens side 19, oversettelse gjengitt i denne artikkelen.

(Forts. side 6.)

Radioaktivt nedfall

En artikkel med denne overskrift sendte jeg for noen måneder siden til Norsk Landbruk, men den ble ikke tatt inn i tidsskriftet. Den bes nu inntatt i FOLK OG LAND.

«I NORSK LANDBRUK nr. 25 skrives det om beskyttelse mot radioaktivt nedfall. Det anbefales å lese en brosjyre utgitt av Sivilforsvaret. Den ble i sin tid sendt til alle landets bønder. Jeg siterer fra redaksjonens omtale av brosjyren: «Det er en nøktern fremstilling som forebygger enhver panikkartet stemning, og det kan være nødvendig».

La det være sagt straks: Dette er den verste litteratur som jeg noen sinne har lest. Efter å ha studert dette skrift er jeg ihvertfall sikker på enhver mulighet for å kunne berge seg gjenom en atombombekrig er omrent lik null. Jeg nevner noen kjenngjerninger: Bare etter en eksplosjon vil alt og alle bli dekket av radioaktivt nedfall i et område så stort som Sør-Trøndelag fylke — 18000 kvadratkilometer. Alt og alle blir «forgiftet». Du kan ikke ta i noe uten å bli «smittet». All slags mat og avling blir uspiselig. Selv melken i kua blir livsfarlig. Handyr beholder kanskje avlsdyktigheten et par uker, men eventuelt avkom blir u-normalt. Likedan med hundydrene. Og vi kan vel gå ut fra at det samme gjelder for mennesker.

Graset som vokser på marken kan ikke brukes. Ny avling må avventes. Men om nu bombingen skjer like før slåtten? Og hva med kornåkrene og all annen slags avling? Og skjer bombingen om vinteren så blir foret i uthusene ødelagt. For å berge dyrene i de dager og uker som røkteren må tilbringe i kjelleren, anbefales det å legge fram før til dyrene for lengere tid. Men dyrene kan vel ikke rasjonere? De vil ete opp alt med det samme. Dessuten er naturligvis føret ubrukelig. Et sted i brosjyren heter det: «I enkelte strøk vil tapet av dyra bli allvorlig». Tenk det!

Det gis riktignok anvisning på hvordan man skal innrette seg for å beskytte mennesker og dyr samt den avling som befinner seg i hus mot det radioaktive nedfall. Men det ser for meg ut som det ikke er mulig å få til effektiv beskyttelse. (Denne antagelse er nu bekreftet av Englands forsvarsminister. Se nedenfor).

Og noe forvarsel tidsnok vil man selvsagt ikke få. Det vil vel ikke bli sagt fra om

at imorgen eller om en uke sender vi atombomber over dere?

Skildringen av hvordan en kjeller for mennesker må bygges og hvordan man skal innrette seg dermed og hvordan man eventuelt skal snike seg ut for å forsøke å rense omgivelsene og for å se til dyrene, når myndighetene varsler at så kan skje, virker ikke akkurat panikkhemmende. Dessuten tør det vel bli vanskelig å avgjøre om det er de «rette» myndigheter som taler i radioen.

Jeg kan ikke her komme inn på all galskapen som skildres i denne brosjyren. Det er uhyre meget verre enn jeg kan få med i en omtale av rimelig lengde. Alle bør lese dette skrift, kanskje ikke minst de som ikke er bønder. At noen skulle føle seg beroliget etter å ha lest det, er utrolig.

Men kanskje kunne den fulle kunnskap om hva «atombombeprodusentene» er iferd med å lage istrand for jordens befolkning føre til at deres forehavende kunne bli stoppet. Her har brosjyren utvilsomt en misjon, men dens egentlige formål tør vise seg å være forfeilet.

For et par år siden skrev jeg en lignende artikkel i FOLK OG LAND. Men den vakte selvsagt ingen reaksjon i den øvrige presse. Heller ikke har jeg sett noen imøtegåelse fra sivilforsvarets myndigheter. Da nu NORSK LANDBRUK ga brosjyren en omtale som ikke kunne ha dekning i innholdet, sendte jeg den ovenfor siterete artikkel til dette tidsskrift i håp om at saken da kunne vække mere oppsikt. Jeg ser nemlig uhyre alvorlig på dette forhold. Men resultatet var altså at NORSK LANDBRUK ikke ønsket å la mitt syn komme til kunnskap for sine lesere.

Men nu har jeg forsøkt fått mitt syn bekreftet på et hold som vel ikke kan oversees. Englands forsvarsminister Harold Watkinson uttaler således følgende:

«Et tilfluktsrum vil ikke bli av den ringeste betydning i den neste krig. Det vil være tragisk hvis man blir påvirket av dette skrekkelige og bedrøvelige sludderet slik at man bringes til å tro at atomkrigen er til å holde ut».

Dette er jo litt andre toner enn de som NORSK LANDBRUK ga uttrykk for!

Seierherrene fra den annen verdenskrig har i sannhet laget istrand idylliske tilstander for menneskeheden. I 17 år har de nu vært ivrig

Dødsfall

Direktør Martin O. Schøyen er død 66 år gammel. Schøyen startet det rutebilselskap som bærer hans navn i 1920 med en beskjeden rute til Bygdøy og det utviklet seg under hans dyktige ledelse til det i dag er et stort konsern med et utall av ruter. Direktør Schøyen var også en av stifterne av Norges Rutebileieres forbund og var i en rekke år forbundets formann.

Direktør Schøyen var som så mange andre bra og dyktige folk medlem av Nasjonal Samling og ble i 1945 anbragt på Ilebu, hvor hans mange venner og kampefeller vil huske ham bl. a. som sjef på konsentrationsleirens brannvakts i den første tid.

Alf Meyerhöffer till minnet

Tungt kom budet att Överste Alf Meyerhöffer var död.

I allt arbete Du utförde, i riksdagen för De Nationella, i försvarsstriden, inom Försvarsfrämjandet, som föredragshållare för nationellt och försvarsvänligt, hörde Du till de pionjärer och intresserade som vågade gå i spetsen och Du var aldrig rädd för att offra tid eller krafter när det gällde att i praktiken föra fram de ideal vi arbetade för.

Du var ärlig i Dina strävanden och rakryggad i Ditt uppträdande.

Ditt ord gick att lita på. Därför var Du respekterad inte bara inom de egna leden, utan också bland dem som tillhörde andra åsiktsriktnings och organisationer.

Med tacksamhet skall vi minnas allt det arbete Du lagt ner för vårt gemensamma mål. Och den vänliga livsglädje som Du alltid spred omkring Dig, gör att Ditt minne blir ljus om än saknaden är stor.

Sven A. Lundehäll.

beskjeftiget med å söke i alle kroker efter «krigsförbrytere» bland de tapende. De skulle synes å ha behov for noen selvransakelse også.

KNUT SOLLID.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

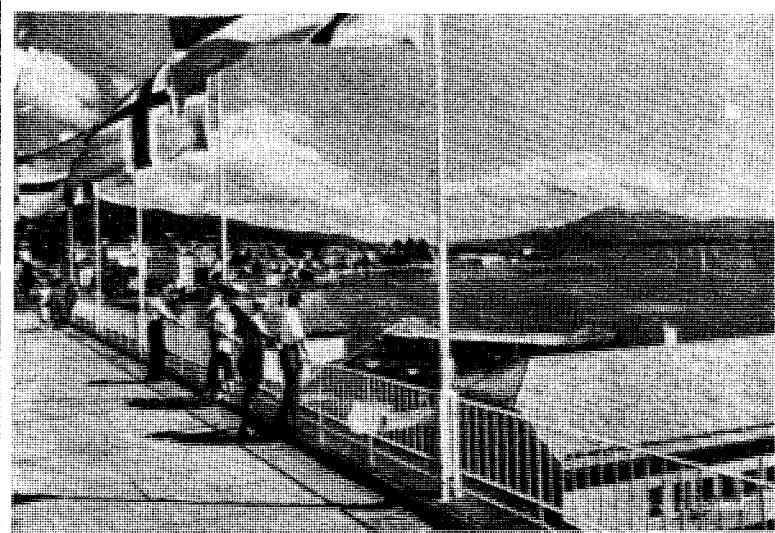
Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

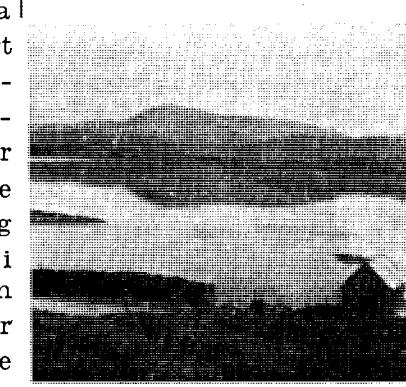
Godt besøkt møte i Molde

Fra Molde, den vakre by.

Fylkestillsmannen for jul. Det inntok på møtet kr. 666,75 til Forbundet og avisene foruten at reiseomkostningene ble dekket. Blant andre grep disse ordet på møtet som ble avsluttet ved en meget hyggelig fellesspisning: Fylkestillsmann Bakke, Olav Rekdal, Konrad Kvalheim, Haukås, Odmund Tokle, David Reistad og flere. Ja, sant å si var våren kommet langt i Molde og omliggende distrikter.

Referent.

Elnesvågen ved Molde.

Hva er kristendom?

Et merkelig spørsmål synes du. Nei, det er ikke det, for jeg tror desverre at en stor del ikke vet det. Vi så det så tydelig ufredsvåren 1945.

Aldri har vel satan fått bolstre seg slik i menneskesskikkelse som da.

Kristendommen er liketil og grei for den som vil sitt eget beste.

Du skal elske din neste som deg selv. Og straffen hører meg til, sier vår allmektige far. Men hva ser vi også i dag? Jo, at ledende menn som Hønsvald er livende redd for å gjøre rett

og skjel mot sin neste. Nei, min gode mann: Livets lov tillater aldri at en urett ikke blir gjort god igjen, det kommer sikkert en dag for ham som blir tyngre for ham enn «bråket».

Men en skal be for sine fiender.

VALDRESBONDE.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSAM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Nordisk samarbeide i praksis**

Avisene til det partiet som elsker riksmålet, men som av politiske grunner skjuler sin kjærlighet så godt, har vært fulle av referater fra Riksmålsforbundets årsmøte og av de små tut som formannen, den gamle forkjemper for Nasjonal Samling og for germansk samling, advokat Hjort har igjen i stridsluren på sine gamle og reformerte dage. Det er ikke til å unngå at en må tenke litt på det som har vært og det som er.

En får vel si at den norske og nordiske samling, som både Quisling og hans daværende nestkommanderende Hjort sammen med mange andre gikk inn for, ser det smått ut med idag. Ja, den blir nå til og med forvekslet med en slags heleuropeisk Wirtschaftswunder-samling sammen med både jøde og greker, for å tale med Skriftens ord. Samtidig som en bryter ned de små tilløp til nordisk samling i praksis og innenlands steller seg slik at folket splittes i steden for å samles.

Vi tenker i denne forbindelse ikke på at det lille norske folket har råd til å koste på seg en verdensrekord når det gjelder landsforredere, kunstig utruget og holdt ilive opp gjennom tiår ene og alene av hensyn til noen forholdsvis få virkelig skyldiges prestisje og ved koldblodig utnyttelse av massetoskeskapsmidlene presse og kringkasting. Vi tenker, kanskje som følge av en ideassosiasjon etter å ha nevnt advokat Hjort og Riksmålsforbundet, på at vi her i landet faktisk yngler nye sprog. Og så ulykkelig er den hånd som steller med utviklingen på dette området, at selv forsøket på å skape et felles riksmål ut av de to eksisterende hovedsprog-grupper bare har ført til at vi har fått tre sprog istedenfor to. Vi er altså på god vei til også her å prestere en rekord utenom det vanlige.

Vi tror ikke det vil bli mulig ad de veier man nå følger å nå frem til en sproglig samling i Norge, dels fordi det etter års affektbetonte strid har gått prestisje også i sprogsaken, og dels fordi frukten av forbindelsen mellom det som kalles bokmål og nynorsk er blitt en holdningslös samnorsk basard som ingen virkelig liker. Selvom det er Nasjonal Samling som vel er den hovedansvarlige når det gjelder dette forsøk på en sproglig samling, så må vi si at vi ingen tro har på at det kan skapes et levedyktig riksmål ut av en slik tvangsparring av de to gamle, stridende sprog.

På den annen side er vi enige i at staten må ha en oppgave og en plikt når det gjelder dette å lede sprogrutviklingen. Det er bare så pussig at ingen av alle dagens skrålende europeiske samlingsmenn, og alle disse som så lettferdig snakker om nordisk samarbeide, har sett den vei som under disse perspektiver synes så åpenbar: veien mot, ikke et samnorsk, men et s a m n o r d i s k sprog. Fordi en slik vei også vil løse den gamle norske sprogristrid, eller iallfall redusere den til en konkurranse mellom dialekter.

Bare med Norden som en fast politisk enhet med et felles samnordisk riksmål kan nordisk kultur overleve i en verden hvor de store europeiske hovedsprog truer med å kvele de sprogrupper som ikke er store nok til å skape grobunn for og økonomisk grunnlag for en egen kultur.

Her ligger det en aktuell oppgave for alle de skandinaviske partipolitikere som har talt så vakkert om nordisk samarbeide, men som hittil har snakket de nordiske land lengre og lengre fra hverandre. Bruk krefter og snakketøy til virkelig å fremme et samnordisk sprog som et første og viktig skritt på veien til den nordiske samling, som må væ-

Justisministeren og «retts»oppkjøret

Hensynet til «landssvik-oppkjøret» har ikke «spilt noen selvstendig rolle» for departementets standpunkt om at anerkjennelsen av Den europeiske menneskerettsdomstol bør utstå inntil man har mere erfaring for hvordan konvensjonen vil virke i praksis, sa justisminister Haugland som svar på et spørsmål i Stortinget fra Erling Engan av Senterpartiet i tilknytning til Hønsvalds uttalelser i Helsingfors. Av dette tør man da kanskje slutte at det har spilt en uselvstendig rolle?

Den gode Senterpartimann forsikret ellers at han ingen tanke hadde på å ta det berømmelige «retts»oppkjøret opp til debatt. Det er jo bedre å la uretten hvile i fred antagelig, slik at folkets kårne ikke skal bli unødig belastet.

Ellers forsikret Haugland at Justisdepartementet er sikker på at dette «retts»oppkjøret er i samsvar med menneskerettskonvensjonen og andre internasjonale konvensjoner. Det siste skal man få oss til å tro, spesielt når det gjelder de hemmelige sådanne fra sluttfasen i annen verdenskrig. Og når de «dømte» i dette land gjør krav på å få sin sak vurdert på ny etter de nye opplysninger som nå foreligger, så skyldes det ifølge justisministeren at «NS i sin tid klarte å samle mange retthaveriske og til en viss grad kverulatoriske personer i partiet». Så selv om det ville være «en håpløs oppgave» for dem å prosedere i Strassburg, så ville det «kunne påføre oss ganske betydelig arbeide». Og da får som sagt heller retten og anstendigheten hvile.

MINNEGUDSTJENESTE FOR MUSSOLINI.

(UPI) På 17-årsdagen for mordet på Mussolini ble det arrangert en minnegudstjeneste for ham i Roma i kirken Santa Maria Sopra Minerva.

re innledningen til en europeisk samling vi kan være tjent med.

Men det haster, så vi vil anbefale de gode nydemokrater å bruke samme effektive og udemokratiske midler som når det gjelder samnorsken i Norge.

Bergs Assuransebyrå**ALT I FORSIKRING**

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Konrad Sundlo:**DET «NØYTRALE» LILLE NORGE**

OG ET BESØK PÅ REGIMENTSKONTORET I NARVIK-VINTEREN 1939—40.

Da den britiske jager «Cossack» i februar 1940 overrasket oss ved å løpe inn i Jøssingfjorden, kapte den tyske handelsdamper «Altmark» og slå ihjel noen uvepnede tyske matroser, kvakk mange av oss opp. Og vi skvatt enda høyere da britene 8. april ganske rolig la ut miner i norsk farvann. Det var da noe som het nøytralitet, ikke sant? Og den pliktet vi å forsvare. Men vi hadde ikke hørt et eneste skudd.

Slik er det når man vet for lite og ikke er orientert. Publikum her i landet visste ikke noe om det fine besøket jeg hadde på mitt kontor i Narvik en dag vinteren 1939-40. For besøket har ennå ikke vært omtalt på trykk, så det er bare rett og riktig at det får spalteplass nu.

Det var som sagt besøket, og de som kom var ikke noen smågutter heller, men den britiske konsul i Narvik, mr. Gibbs, og Frankrikes marineattaché i Oslo monsieur Kermarreck. De var meget mystiske, for de ville betro meg en stor hemmelighet og ba meg inntrengende om ikke å fortelle hemmeligheten videre. Jeg lovet dette, og så kom det:

England - Frankrike hadde besluttet seg til å hjelpe Finnland og hadde i den anledning bestemt seg for å sette iland tropper ved Stavanger, Trondheim og Narvik. De sa ikke noe om hvordan disse troppene skulle komme gjennom Sverige, men spurte meg om

det gikk an å sende svært artilleri gjennom tunellene på Ofotbanen. Da jeg ikke ønsket å gjøre det altfor fristende for dem å komme til Finnland, sa jeg at tunellene var for trange til å tillate transport av svært skyts.

Så reiste herrene og jeg holdt tett med saken. Jeg gikk ut fra at disse to utenlandske toppfigurer ikke kunne reise rundt og plapre hemmeligheter med norske generaler og oberster uten å ha sitt på det tørre. Der måtte ha foregått underhandlinger mellom England-Frankrike og Norge om muligheten av slike landssettinger. Norge var gått med på planen. Norge var ikke lenger nøytralt, men hadde tatt Englands parti.

Det er derfor ikke noe å undres over at «nøytralitetsbruddene» i Jøssingfjorden og ved minefeltene kunne løpe av så smertefritt og uten skyting. Man skyter da ikke på sine allierte. Og en mektig propaganda om tysk røverisk overfall på en uskyldig liten nøytral nasjon greidde å skjule sannheten: at «overfallet» var en for Tyskland nødvendig aksjon mot en stat som ga seg ut for å være nøytral, men som i måneder før 9. april hadde stått på britenes lønningsliste, noe som er forblitt skjult for de fleste til denne dag.

Vi rotet oss frivillig inn i krigen.

Det er dette som er sannheten om 9. april.

«MOT BARBARIET»

NY, OMARBEIDET UTGAVE AV VEALES KJENTE BOK.

Den kjente britiske jurist F. J. P. Veales bok «Advance to Barbarism» kom i sin tid også i en tysk utgave, «Der Barbarei entgegen». Boken har vært utsolgt i årevis,

men stadig kommer det nye forespørsler om den. Forlaget, Karl Heinz Priester i Wiesbaden, forbereder nå en ny utgave som vil foreligge i nær fremtid. Boken er for en stor del omredigert og helt omskrevet når det gjelder flere kapitler. Grunnen til dette er at forfatteren i den nye utgave har tatt hensyn til og vurdert alt som er blitt kjent i de siste år gjennom bøker og artikler av ledende politikere og militære om den faktiske sammenheng av de siste tredve års historiske utvikling. Han forsøker nå å

trekke fasitten av dette uhyre materiale.

Forordet til den nye utgaven er skrevet av Lord Hankey, medlem av det britiske krigskabinett. Han har gjort dette, skriver han, fordi den ikke bare innskrenker seg til å gi opplysninger om det som har hendt, men også har betydning for fremtiden. Fordi den er en maning om å stanse opp på veien mot helt barbariske tilstander og å samle alle kreftene for igjen å skape menneskeverdige omgangsformer mellom folk og stater.

Boken kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og kostar innbundet kr. 41,—. Den er på 360 sider, illustrert og har utførlig personstikkordregister.

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

Bildet er tatt omkring 1920 og viser Stortingsgaten ved utløpet til Drammensveien. (Fra boken «Byen vår»)

III.

STUDENTENS KALL.

Ethvert vitenskapelig humanistisk studium beror i første rekke på en viss evne til å vurdere og overveie. For Esaias Tegnér sa: «Det dunkelt sagte er det dunkelt tenkte». Tanken er jo handlingens mor. De protestantiske har fra Luthers og Calvins tid i det 16. århundrede etter fattig evne prøvet å gjennomføre en undersøkelse av verdiene. Både de etiske og de religionsfilosofiske verdier har vært under tenkernes mikroskop.

Faren ved en fri forskning hvor det gjelder teologien er — som jeg tidligere har vært inne på — at metafysikken som er læren om tingenes grunner og forandringenes siste årsaker — ikke er og ikke kan være noen eksakt vitenskap i naturvitenskapelig forstand. De protestantiske kirker er derfor på sett og vis vedblitt å være KATOLSKE bare med den forskjell at Bibelens — SKRIFTENS — autoritet trer istedetfor Kurien og Paven i Roma.

For den norske Kirkes

vedkommende er følgen blitt den fatale at vi istedetfor den ene pave i Roma har fått en masse småpaver som i tur og orden har lydt i bann og satt på INDEX ønskede motstandere i kampen for og mot dogmetrelldom. **DOGMEFETISJISMEN** er og har vært det store kors i den norske kirke. **Overforden** har enhver vitenskapelig vurdering måttet melde pass. Og i omvendt orden har hykleriet — som er dydens tributt til lasten — fått en drivende jordbunn å gro i. For som KANT sa: Hvor det gjelder troens verden er mennesket ingen kompetent dommer. IBSEN sier i Peer Gynt: — Troen går frit, den legger ingen told på, det er skorpen og snittet en skal kjende et trold på. —

Kirkestriden i Norge gjelder jo ikke de såkalte **absolutter**, men rammes av det gamle ord om at bokstaven ihjelslår, mens ånden levedejør. Dogmetrellene har praktisert Janteloven: **DU SKAL IKKE TRO AT DU ER LIK KLOK ELLER KLOKERE ENN OSS.** På den annen side må man ikke

være blind for at om man som GOETHE sier i sin hyldest til Luthers reformasjon: — ist auf ewig protestieren — så ender man i anarki og nihilisme uvegerlig. Så i den menneskelige forgjengelighets verden får man nøyse seg med den stykkeviser erkjennelse og si med Ibsen:

Om jeg hamrer eller hamres — likefullt så skal der jamres.

En møter overalt paradokssets bøyg. Fritt å tenke og å tale har sitt korrektiv i anarkiet. For å få en rikere orientering i tilværelsen enn EN «KLOSTERLASSE» (Brandrud) og hans filologiske og filosofiske konsorter kunne skaffe måtte jeg som student søke til de forskjellige akademiske foreninger, som alle prøvet å verve proselyter for sine formål.

Som leser av Niels Vogt's MØRGENBLADET fra jeg var 7 år gammel, den gang da engelsk nyttfilosofi og råskap feiret triumfer i TRANSVAAL og ORANGEFRISTATEN for gull og glitrende diamanters skyld — da ble jeg, som både har engelske og hollandske forfedre, grep av en anglofobia som jeg har fått i potensert grad i disse signede dager. Følgelig var jeg oppammet til å bli lem av den konservative studentforening, som dengang var det sted hvor ungdom møtte tidens guder. Der ble jeg dus med konservative ledere, statsministre og stortingsmenn, redaktører og administratører.

Jeg minnes med ærbødighet statsminister Otto B. Halvorsen og statsråd, fylkesmann og senere Administrasjonsrådets sjef I. E. CHRISTENSEN. Særlig den siste orienterte meg grundig om det meget skrøpelige demokrati i Norge og stortingsmennenes menneskelige svakheter. Jeg møtte også 1905-menn ved det runde bord, hvor salig JOHAN H. ANDRESEN (hans mor var født Heyerdahl), av Tiedemann's overflødighetshorn lot skjenke det filologiske mysterium som kaldes pjolter. Dette evig aktuelle ord skal være skapt ved en forvengning av navnet P. Holter, idet en forfar av vår egen kongelige kunstner Karl Holter hadde likt denne blanding. Samtidig ga han oss rikelig av sine røkelsespinner, de såkalte Sorte mænd. Dette var den rene Kongerøkelse som la seg som en disig atmosfære om

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARENYI

(Oversatt av ODD MELSMON)

XXIII.

**POLITIPRESIDENTENS
ARRESTASJON.**

døren opp. To sivilkledte menn kommer inn og går straks bort til dem.

«Hva ønsker De?», hviner annensekretären.

«Vi trenger et fugleskremsel», svarer en av dem smilende, mens den annen løfter henne opp som et barn og bærer henne ut. Man ser to sprellende ben, man hører et klaskende slag, jamringen forstummer, bena beveger seg ikke mere, de henger kraftløse ned. Helena er alene med den annen.

«Prag er en åpen by, ikke sant?»

Helena puster lett ut. Det er passordet, som hun avtalte med styret for «Den sorte ørn» igår.

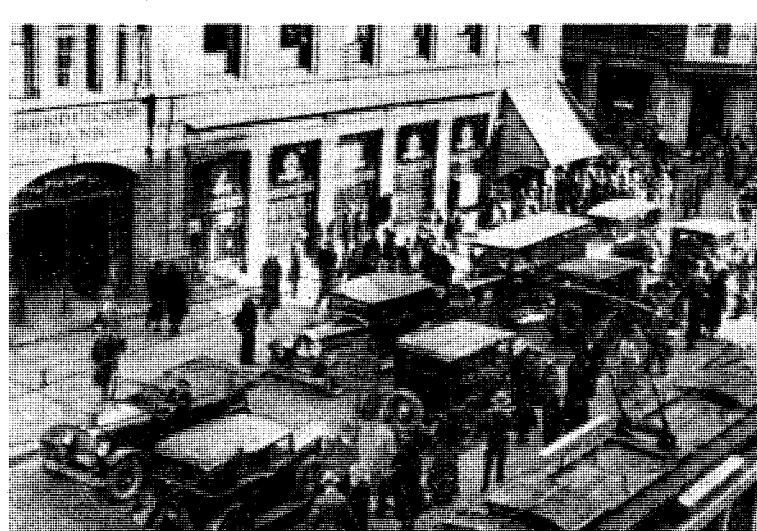
«Endelig», smiler hun lettet. «Jeg trodde nesten dere ikke skulle komme».

«Det trodde jeg også nesten», smiler mannen lystig. «Jeg bringer Dem papirene Dere. Dere søster ventet forsyves på Dem i Kringkastingshuset. Her går det tilsynelatende også lystig for seg, hva?»

Helena glir ned fra bordet, fester ugenert strømpebåndet på venstre lår og rekker ham så et tykt omslag. Mannen stusser, men bare et eneste sekund. «Er det virkelig alt?» spør han på lykke og fromme.

«Naturligvis. Alle prominente tsjekkere som har samarbeidet med Weidermann står på listen. Dessuten originalkorrespondansen og kvitteringene for de penger de har fått for sin spiontjeneste.

(Forts. side 6)

Det var trafikk i Kristiania også selvom bilene så litt anderledes ut enn idag.

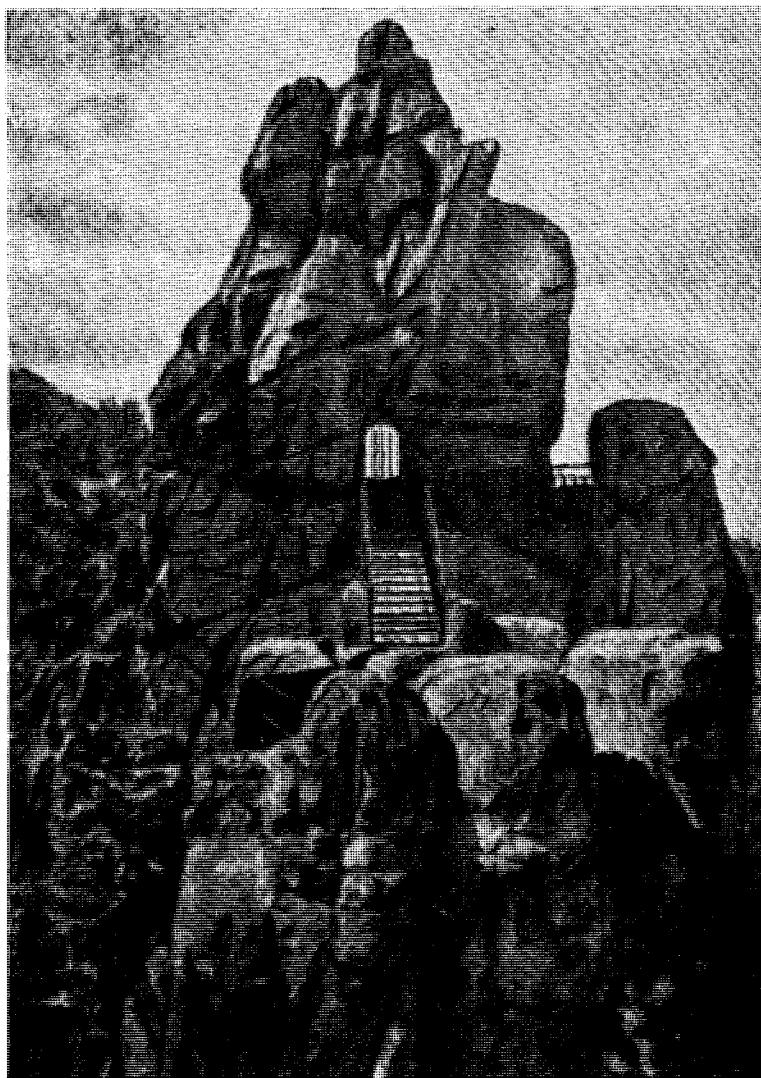

Fra filmen «Unge hjerter» som ble tatt opp i 1917. Fra venstre Gunvor Arntzen, Jens Selmer og Henning Eriksen.

O. K.:

Nytt syn på verdensreligionene

SVENSK FORFATTER SER VERDENSBEGIVENHETENE SOM EN KAMP MELLOM DE IDEALISTISKE ARISKE RELIGIONER OG DE MATERIALISTISK BETONTE

Solens kammer på toppen av Externsteine i Tyskland. Gammel hedensk helligdom, som ble ødelagt av Karl den store.

Elof Eriksson: *Världskulturer «födas, blomstra, dö»?*
Nationens Förlag, Stockholm.

Boken omhandler de fleste av verdens store religioner og kulturer. Med stor interesse følger man forfatteren behandling av det vanskelig tilgjengelige stoffet. Han makter å skildre de gamle religioner slik at boken blir direkte spennende. Selv om problemene nok av og til er endog meget forenklet, så er helhetsintrykket godt.

Forfatteren deler verdens religioner i to store hovedgrupper, de idealistiske religioner og de materialistiske religioner:

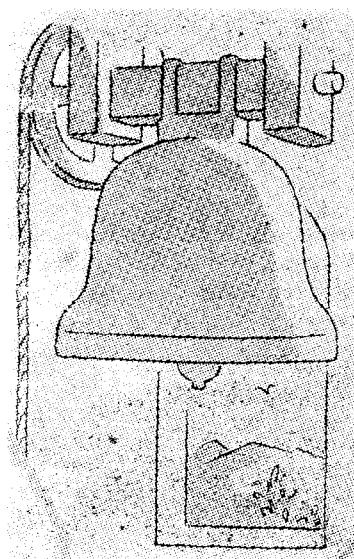
Til de idealistiske regner han brahmanismen, zoroasterismen og hinduismen. Disse religioner regner han som ariske. De er båret frem av den ariske rase. Grunntanken i den ariske religion er at verden er dualistisk. Det fins to makter i verden, en ond og en god. Det er menneskenes plikt å tjene den gode makt. Menneskene selv er todelt — sjel og legeme. Legemet dør og går tilbake til universets materie. Sjelen skal leve videre og vil gjennomgå en stadig utvikling inntil den endelig går opp i universets ånd.

«Den ariske religionsåskåndningens bärande fundament», sier forfatteren, «lades av de fornindiske tänkare av den folkstam som för åtskilliga årtusenden sedan vandrade ned från Centralasiens högsletter i Indus' och Ganges' dalar och der genom stränga kastreglar under lång tid höll sig ren från bebländning med främmande raser. De kalla sig själva arier d. ä. de ädla».

Til disse ariske religioner regner hans også kristendommen før Paulus.

Forfatteren skriver:

Den av Jesus av Nasaret för snart två årtusenden sedan

i Palestina förkunnade religiösläran var i sin äkta lydelse en ny utvecklingsform av den urgama ariska religionen. Denna har i sin historiska utveckling ägt fyra dominerande gestalter: Manu, Zarathustra, Krishna och Jesus. De företräddes var för sig tidsförhollandena motsvarande formen av samma religiösfilosofi».

Forfatteren skildrer så hvorledes de ariske religioner og de ariske folk bygger store verdensriker og høye kulturer. Blant flere nevner han det Babyloniske rike og Romerriket. Han skildrer så hvordan disse store riker og kulturer blir brutt ned av de materialistiske religioner jødedommen, kristendommen i paulinsk utformning, og muhammedanismen.

Som den grunnleggende materialistiske religion regner han jødedommen, eller den jødiske mesianisme.

Det mest fremtredende trekk ved denne religion er apokalypsen — verdensødeleggelsen. Jødene lærer at først må verden ødelegges før Messias av Davids hus kan komme. Det var den samme lære som Trotsky forfektet i sin tese «Den permanente revolusjon» — den uavbrutte verdensødeleggelse.

«Den av Israels profeter i nationalguden Jahves navn förebragta frälsningsplanen utmynnade i en i tidens fullbördan inträffande, de namnlösa fasornas katastrof: apokalypsen varunder alt gammalt skulle utplånas från jorden och plats givnas åt det evigt bestående Messiasriket, under «Herrens smorde» (salvede) världskonungen av Davids hus,» sier forfatteren. «I Baruch — apokalypsen, hette det enligt Chamberlain: Alle nationers människor skola bliva Israels undersåtar, men de som hava härskat över eder skola förgöras med svärd». (H. St. Chamberlain Die Grundlagen des XIX Jahrhunderts).

Det er egentlig Jahve (Jehova) som skal frembringe apokalypsen (verdensødeleggelsen). Jahve har ødelagt verden en gang før — under syndefloeden.

«Då ångrade sig Herren att han gjort människan», heter det i Bibeln, «och beslöt, att utplåna från jorden både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar».

Forfatteren mener at jødene hjelper Jahve med å

(Forts. side 8)

Statistik från Sveriges största tidning

Och en bild i LO-organet «Aftonbladet»

Mitt norska broderfolk. 3 878 norrmänn kömpade

historieskrivning spelar de nordiska frivilliga en stor roll. De har i hög grad bidragit till «SS-legenden» — Myten om den «europeiska armén».

Waffen-SS var vad NATO är — en europeisk armé till Europas försvar mot kommunismen.

Vidare står att läsa:

Jo, inget blad mindre än Sveriges största dagliga tidning DAGENS NYHETER i HELSIDA den 10. maj 1962 !!!

Bl. a. får vi läsa i artikeln: «I Waffen-SS:s Ideologi och

(Forts. side 7)

KULTURPERSONLIGHETEN ILJA EHRENBURG — —

(Forts. fra side 1)

mester Mandl skrive til Ehrenburg og be ham ta stilling til de anklager som var reist mot ham i den forbindelse. På sin vanlige hovne måte beskyldte så Ehrenburg i den russiske presse Mandl for å ha kukt opp igjen Goebbels-løgner.

Men i Bundestyskland er man ikke så fintfølende. Mens Ehrenburg i hemmelighet må ta seg inn i Østerrike, så finnes det tyske forlag som tar på seg å gi ut «kulturpersonlighetens» siste minnebok. Det er bare DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG som protesterer og som har bragt klart bevis for at Ilja Ehrenburg virkelig er forfatteren av de grufulle opprop som førte til verdenshistoriens største utskeieler og voldsgjerninger, gjerninger så grufulle at den meget siviliserte nydemokratiske presse verden rundt og Tyskland ibefattet ikke engang skriver om dem.

Siden en vel kan regne med at den venstreradikale kulturpersonlighet og evige jøde også vil komme på et av de alltid beredvillige norske forlag, så skal vi her gi noen prøver på SOLDATEN-ZEITUNGS dokumentasjon og urokkelige bevis for — som bladet skriver — «Ilja Ehrenburgs skyld for den bolsjevikiske soldateskas massemord på tyske mennesker av alle alderstrinn og uten forskjell på kjønn, beviset for Ilja Ehrenburgs skyld i de forferdelige voldtektsforbrytelser mot tyske kvinner og piker ved russenes innfall i Øst- og Mellom-Tyskland».

Det er den flyktede russiske journalist Victor Astemirov som har demaskert denne alle tiders største mordpropagandist. Dokumentasjonen i SOLDATEN-ZEITUNG støtter seg på originaldokumenter slik de finnes i den av Ilja Ehrenburg utgitte samling i tre bind av hans artikler, under titlen «Krig».

Om Ehrenburg skriver ellers SOLDATEN-ZEITUNG bl. a.:

«Allerede i første verdenskrig istemte Ilja Ehrenburg hatets sang mot tyskerne, i annen verdenskrig ble den til en raseiets villskap.

For visepresidenten i «verdensfredsrådet» er ordet fred et uoversettelig fremmedord. Hans funksjon i denne kommunistiske dekkorganisasjon skal ene og alene tjene til å by ham et forum fra hvilket han fortsatt kan bære frem hat og splid mellom folkene.

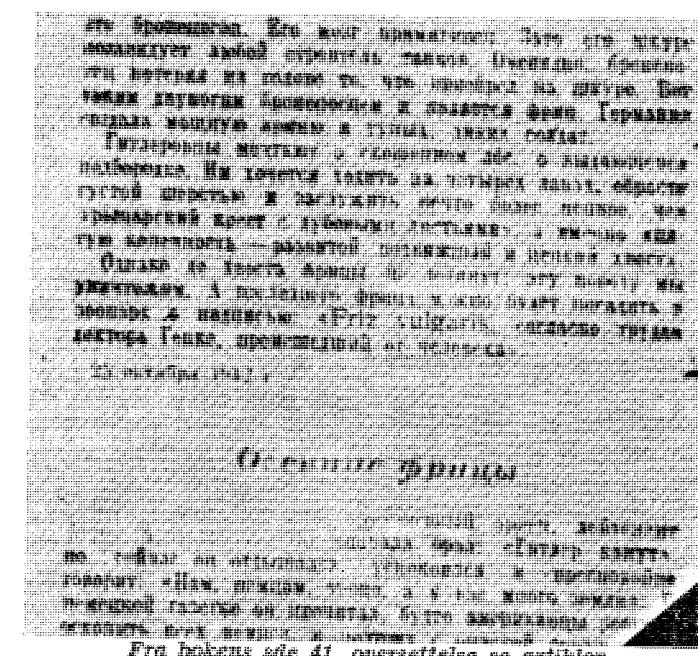
Hvis Ilja Ehrenburg uttaler ordet fred, så ønsker han ufred. Han blir i leksika oppført som dikter, men han er og har alltid gjennom hele sitt liv først og fremst vært kommunistagitator og siden førstevendenskrig prediker av hatet mot Tyskland og tyskerne.

På kontoen til denne agitator for det moderne hat kommer de grufulle bolsjevikiske ugjerninger mot tyske kvinner, barn og oldinger ved russerinbruddet 1945 i Mellom-

på Ehrenburgs propaganda, hentet fra hans egen bok, gir vi her noen få eksempler:

«Hitlerfolk drømmer om vikende panne og fremstående kinnben. De burde selv gå rundt på fire, være bekledt med tykk pels og fortjener noe som er mere verdifullt enn ridderkors med ekeløv, nemlig et femte endelem, det vil si en utviklet bevegelig hale.

Den helt utviklede hale vil disse Fritzer ikke oppleve, for denne stamme vil vi utrydde. Men den aller siste Fritz kan man så sette i

Øst-Tyskland. På Ilja Ehrenburgs skydkonto står de forferdelige ugjerninger mot tyske soldater i russisk fangenskap. Ilja Ehrenburg er verdenshistoriens blodigste morder.

Han anklages av utallige skjedete, pinte kvinner og barn og tyske soldater torturert til døde. Ilja Ehrenburgs hat er ustillet til denne dag trass i utalliges dødsvaler. Ilja Ehrenburg vil alle tyskeres død, unntatt en, som han ønsker utstillet i en zoologisk have.

Så umåtholdt er hans hat, så uten eksempel i menneskehets historie — han er et udyr som er må gyse foran.

Ilja Ehrenburgs forferdelige virksomhet under og etter slutten av annen verdenskrig ble av gjenomskuelige grunner benektet ikke bare av sovjettrusserne, men også av tyskere, og mordoppropene til Ehrenburg ble betegnet som «Goebbelspropaganda». DSZNZ beviser som den første tyske avis — som den første avis overhodet — at Ilja Ehrenburg var den største og mest ubarmhjertige morder i menneskehets historie.

Av de prøver, behørig dokumenter, som bladet gir

zoologisk have med påskrift: «Fritz vulgaris, som etter dr. Gepkes anstrengelser oppstod av mennesket». (Utdrag fra side 41 i originalutgaven).

«Nå finnes det ingen bøker, ingen kjærlighet, ingen stjerner, intet, utenom den eneste tanke: å drepe tyskere. Drepe dem alle sammen. Og begrave dem. Da først vil vi gå tilro — —» (Utdrag fra side 251 i originalutgaven).

«Man må drepe hundre tyskere for at hundre andre kan bli ettertenksomme. Man må drepe tusen tyskere for at hundre tyskere som ble ettertenksomme kan begynne å vakle. Man må drepe hundretusen tyskere for at hundre som vakler skal la seg ta tilfange. Det betyr ikke standhaftighet, ikke hårdnakkethet — det betyr tysk avstumpethet, røverens frykt for ansvaret.» (Utdrag fra side 19 i den russiske originalutgave).

«Slik som Fritzene er også Gretchen. For disse egoistiske, sløve kvinner kan man ikke finne annet ord enn samvittighetsløse. Naturligvis synger de gjerne romanser om «tysk kjærlighet» og «tysk trotskap», men de parer seg med den første og beste. «Man må ikke glemme den tyske rases renhet». Men Gretchen er oppdratt

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

De kan være ganske trygg. Bare se selv».

«Det skal jeg gjøre også, vakre frue, jeg vet ikke noe jeg i øyeblikket heller vil».

Hastig river han omslaget opp, øynene flyver grådig over linjene, papiret rasler utsolmodig i hånden hans, han smiler, han ler høyt. Hurtig stopper han papirene i lommen sin, han ler fortsatt, men nå er det en bitter, ond latter.

Helena blar imens i det lille hefte han har gitt henne. Det er et slitt tsjekkisk legitimasjonskort, et uadelig ekte forfalsket dokument. Nå er hun ikke lenger Helena Reumann, en høy SS-manns hustru og førstesekretær hos den tyske politipresidenten i Prag, nå er hun Anezka Cibulková, arbeidsledig lærerinne, ekte tsjekkerinne.

«Si meg, mitt vakre barn, De er et forslagent barn også, ikke sant? Du har sikkert kopier av disse vakre papirer, ikke sant? Helt tilfeldig, for alle tilfellers skyld, eller tar jeg feil? Si ikke nei, øynene dine har sagt ja allerede. Pass opp, du vet jo at det finnes flere motstandsgrupper. Det kunne altså være mu-

som en raseku, og verden har aldri kjent noen ku som bekymrer seg om sin rases renhet.» (Utdrag fra side 52 i originalutgaven).

«De har ingen sjel. Det er enslede skapninger, mikrober, sjelløse livsvesener, som er bevepnet med maskin geværer og minekastere. De har begynt sitt liv uten drømmer, uten stemninger.» (Utdrag fra side 11 i originalutgaven).

*
Vi antar at dette klarer seg til belysning av det norske Studentersamfunds og norske venstreradikaleres store kulturpersonlighet, mannen som i disse dage utgir sine memoarer og spytter seg selv i ansiktet, mannen som vel alt er beleiret av norske forlag som vil la det norske folk få del i dette siste kulturbidrag fra Ilja Ehrenburg.

Men la oss for ordens skyld også gjengi det opprop forfattet av Ilja Ehrenburg, som de russiske soldater hadde med seg da de rykket inn i Tyskland og som de sannelig også praktiserte:

«Drep! Det finnes intet som er uskyldig hos tyskerne! Ikke de levende og ikke de ufødte! Følg kamrat Stalins anvisning! Tramp ihjel for alltid det fascistiske dyr i dets hule! Bryt med vold de germanske kvinnens rasehovmod! Ta dem som bytte! Drep! I tapre fremadstormende rødearmister!»

lig andre mennesker ville interessere seg for disse papirer. Gjør det ikke billig for dem, skjønne Helena, og fremfor alt ingen penger, men gull!»

Helena er ikke dum, Helena var aldri dum. Det denne mannen råder henne til har hun alt funnet ut selv. Det finnes selvsagt kopier av disse papirer. Hver eneste av de tsjekkiske forredere vil med frysbytte dem om med gull, det er jo soleklart. Men det er hennes egen sak. Denne mann må ikke innbilde seg at hun går i fellen hans som et tåpelig lam.

«Det finnes ingen kopier», sier hun så verdig og alvorlig.

Mannen ler skrallende. «Bravo, Helena! Akkurat et slikt svar hadde jeg ventet av Dem. Det mangler bare at De slår Dem for brystet og stønner: «Jeg, Anezka Cibulkova er en begeistret tsjekkisk patriot». Ikke engang for et tonn diamanter ville De forråde noen, stemmer det? Forvrig, har De ikke medynk med Deres elsker? Jaja, jeg vet det alt, De ble bare politipresidentens elskerinne av nødvendighet, bare for å få visse hemmeligheter ut av ham. Og hva skal det skje med Deres søster? Har De skaffet henne også falske papirer? Ikke? Å, så, De spekulerer i at hun kanskje kunne dø plutselig. Nå? Har jeg rett, eller stemmer det ikke? Ser De, jeg kunne ta fra Dem igjen den forfalskede legitimasjon med et eneste grep, men jeg skal ikke gjøre det. Jeg kunne gi Deres søster legitimasjonskortet, hun sitter skjelvende dierende og spiller den tapre. Men jeg gjør det ikke».

Med et rovdysprang er Helena forbi ham og borte ved døren, men hun blir straks puffet tilbake utenfra. Hun farer tilbake, hun skriker ikke, og hun vergrer seg ikke da hun blir mishandlet av flere ubarmhjertige mannshender.

Mannen er forsvunet i tumulten.

Utydelig ser Helena gjennom de smertende øyne, som hun forsøker å fiksere bak bulene som sveller opp, den skrikende fru Pechá, hun ser morderen fra igåraftes, kommunistene, hun ser den gamle politimannen som hadde advart igåraftes. Man skyter, og han brøler, og politipresidenten skyter også, og han brøler også: «Hjelp meg, Helena, jeg ville jo redde Prag, det må du bevite!» — overstadig beruset, hun har bragt ham i den tilstand, og der er igjen en med passordet — hvor er det verdifulle legitimasjonskort? Plutselig slipper man henne fri, en mann tar henne i armene, ja, det er passordet for «Den sorte ørn». Politipresidenten blir slept ut — han raller: «Hjelp meg, Helena, vi har jo hjulpet tsjekkerne!» Politimannen som slo kommunisten igår raller døende. Så er det egentlig ikke annet enn det vanlige ansikt og smertene i det mørbankede legeme. Helena sle-

Rothschildene -

(Forts. fra s. 1)

teresser innen Fellesmarkedet. Det ble stiftet et nytt selskap med en kapital på 1 million pund sterling med deltagelse av begge husene Rothschild og under ledelse av den franske baron Guy de Rothschild.

Selskapet har antatt det treffende navn «Second Continuation» (Annen fortsettelse). Det er Guy de Rothschild selv som har fostret ideen til dette selskapet. Selskapet skal ikke bare utvikle det samarbeid mellom husene i London og Paris som er naturlig i forbindelse med det europeiske fellesmarkedet, men skal også vareta praktiske forretningsinteresser som de to bankhus hittil ikke har beskjæftiget seg med.

Det dreier seg om forretningsinteressene til den ennu unge, 36-årige baron Edmond de Rothschild, den rikeste mannen i Frankrike, på det europeiske marked før England sluttet seg til det. Edmond har hånd om «Compagnie financiere», som kontrollerer store hotell- og grunnbesiddelsesselskaper.

Hele badestedet i Frankrike eies av ham. Fra ham stammer også idéen og metoden med å leie ut luksuriøst

per seg bort til vinduet. Hun vil ikke hoppe ut, som den enfoldige mann tror som holder henne tilbake. Hun vil bare se hvorledes mannen som vet nesten alt om henne dør. «Helena, Helena, du vet jo alt!»

Forhåpentligvis har de slått ihjel Weidermann. Og hva så? De sier at han heter Emil, han er nå den mektigste mannen i Prag. Og hun har et blåsvultt ansikt, hun kan ikke forføre noen, hun kan ikke engang smile. Der sitter han nå i politipresidentens stol og gynger Helena på kneet. «Nå, nå», brummer han beroligende. «Jeg er jo hos Dem, det vil ikke hende Dem noe mere.»

Alt gynger, alt blir langsomt rolig og intet smørter lenger, men plutselig skriker telefonen, Hitler på veggen er plutselig lys våken igjen og synes å vente på noe.

Emil tar forsiktig Helenas hånd bort fra telefongaffelen og legger telefonen til øret.

«Kamerat Emil», pludrer telefonen gemyttlig. «Du ville snakke med meg, ikke sant? Hva var det du ville si meg?»

«Forrederi! Forrederi!» brøler gårdspllassen nedenfor. «Kommunistene har besatt politipresidiet! Kommunistene gjør felles sak med Benesfolkene! Hør på statjonen Prag II! Senderen Prag II vil informere dere!»

Påny gynger Emil Helena på kneet, denne gang etterenkomsmt og åndsfraværende, som om hun

innrettede hus samt kokk og hovmester. Nå griper han også etter besiddelser i Sveits og erhvervet nylig hotell «Bude» i Genf. Likeså deltar han i store grunnbesiddelsesoperasjoner i alle deler av Frankrike og Korsika.

En annen fetter, Elie de Rothschild bygger allerede et hotell i Chamonix. Elie er ledende i polosporten, som prins Phillip av Edinburgh også driver.

Edmond stiftet også en avis, et ukeblad under navnet «Continent», som baron Thyssen også var interessert i, men han hadde lite hell med dette foretagende og det har allerede måttet innstille.

Både Edmond og Guy har avslått å gå inn i banken. Guy går for å være europeisk orientert, mens Edmond først og fremst er interessert i det nære Østen og spesielt da i Israel. Det antas imidlertid at stiftelsen av det nye selskap vil føre til en enighet mellom disse to Rothschildene.

bare var en gjenstand og ikke en vakker kvinne.

«Hvor er du da, Martin?»

«Foreløpig fremdeles i politipresidiet. Det er intet nytt, Emil, det dreier seg fremdeles om kvinner og barn. Man myrder dem fortsatt. Bare du, Emil, kan stoppe munnen på den skitne fyrsten. Han hetser som før, du har løyet for meg, Emil. Mellom oss sagt, vet du at jeg har et middel til å dreie halsen om på denne fordomte revolusjonen. Jeg har listen over prominente tsjekkere, som samarbeidet med tyskerne og samtidig solgte tyskerne og tsjekkene til Russland». «Og hva koster papiret?» spør Emil saklig.

«Jeg lar det gå billig. Jeg bytter det inn med livet til de tyske kvinner og barn. Hvor kan vi møtes, venn Emil?»

«I helvete».

«Siden når har du som er kommunist trodd på helvete? Men, noe annet. Det faller meg nettopp noe inn. Hvorledes ville det være om jeg til en avveksling lot deg arrestere? Men det vil ikke være nødvendig lenger — etter hva jeg ser og hører. Her på gårdspllassen har kommunistene lidt en kolossal seir mot det tsjekkiske politi. Hvis du virkelig tror på helvete, vil du snart få anledning til å gjøre kamerat Lenin din oppvarming. Er du fri ennu? Altså, pass på, gå hurtig nedenunder, du er jo kjent i politipresidiet. To trapper ned og så toalettet for besøkende. Jeg kommer straks etter».

(Fortsettes)

**Arkitekt
H U S T A D**
Bærumsvei 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Statistik - -

(Forts. fra s. 5)

Vidare citeras tyska tidskriften «Der Freiwillige», bl. a. läses med fet stil:

«SS-männen var 900 000 kämpar immuna mot bolsjevismen, förenade i europeisk försvars gemenskap. Efter kriget då Västtyskland hängt sig åt den kollektivskuld segrarmakterna välvtrade över landet, betraktades dessa tappra som parias. Som hjältar betraktades bara sabotörer och förrädare som mördat sina kamrater».

Helsidesartikeln prydes av en stor bild av «Pansar-Meyer», som dog strax före jul 1960.

Om denna bild förtäljer Dagens Nyheter:

«Han står i en vägkrök, i slarvig och dekorativ militär snitsighet, lite smutsig, och ovårdad, alls inte reglementenlig klädd. Och han har gevär i handen — som general — vilket gör ett djupt tryck och gjorde ett ännu djupare tryck då. Kan man tänka sig någon ting mer fjärran från begreppet skrivbordsgeneral än denne unge general med gevär i neven?»

Följande skriver Dagens Nyheter om Meyer som mänskliga och officer:

«Pansar-Meyer var idealtypen för den nya Waffen-SS-officeren, sådan Hitler ville ha honom: inte av gammal officersläkt, utan son till en gruvarbetare, inte en produkt av någon kadettsskola, utan före detta polis sedan upptäckt som militär naturbegåvning i stridsvimlet, snabbt befordrad, general vid 32 års ålder. Han hade ingen preussisk polityr, självfallet ingen boklig bildning: en man av folket som duade soldaterna, naturligtvis ytterligt populär, liten och vesslesnabb».

Ja, våren är sen i vårt kära Norden. Men nu börjar det allt våras. Skall vi hoppas att detta «vårtillskott» i Sveriges största dagliga tidning var ett tidens tecken?

Däremot ger oss LO-organet Aftonbladet ett annat vårtillskott. Närmast ett aprilskratt. Se bilden. Den var införd i Aftonbladet den 11. febr. 1962! Med text och allt. Texten lyder: «För första gången på 25 år vågar de spanska arbetarna och studenterna demonstrera i Francos diktatur».

Om man ser lite närmare på bilden, finner man att fanan på bilden är portugisisk och texten på banderollerna mycket riktigt avfattade på portugisiska. Av denna text framgår, att det rör sig om en demonstration

Inhabil justitiarius i Reppen-saken

I STATENS sak mot Olav

Reppen, Brønnøysund, referert i Folk og Land nr. 17 1962 — og som gikk Reppen imot i Høyesterett — hadde tidligere justisminister i London-regjeringen og ifølge kollega Paul Hartmann den meget ivrige medvirker og fremmer av landssvikanordningene — Terje WOLD — inntatt forsetet som Høyesteretts justitiarius. — I stedetfor å la en annen dommer være formann i denne sak som utspringer av landssvikanordningen og den derav flytende også politiske særbestemmelse om DISPOSISJONSFORBUD for anatte «landssvikere» i Kgl. res. av 12. juni 1945.

I sitt votum — strengere enn det de andre 4 dommere samlet seg om — gjorde herr Wold dette disposisjonsforbud gjeldende mot Statens motpart Olav Reppen. I sin artikkel «DOMMER-HABILITET I LANDSSVIKSAKER» i «Nationen» for 2. august 1945 — påviser professor dr. jur. Jon SKEIE noen klare eksempler på slik inhabilitet i landssviksaker. Han nevner 2 bekjente eksempler fra Høyesteretts praksis. Skeie viser her hvor nøyne den gamle Høyesterett overvåket en strikte etterlevelse av lovens habilitetsregler. Han dokumenterer at dommerne Stuevold-Hansen og Paal Berg ble kjent inhabile, fordi de tidligere som statsråder hadde deltatt i en (temmelig periferisk) behandling av lover som ble aktuelle i saker for HR som var satt med vedkommende som dommere.

Skeie slutter sin artikkel slik: — «En dommer har nemlig ifølge domstolslovens paragraf 113 plikt til selv å gi opplysning angående omstendigheter, som kan gi

för solidarität med Salazar och hans Goa-politik!

GÖRAN ASSAR OREDSSON.

*
De tall det svenska blad opp gir på frivillige som deltok i annen verdenskrig på tysk side har nok lite med de faktiske forhold å gjøre. Det dreier seg i virkeligheten om langt høyere tall. General Felix Steiner, som bland annet var sjef for division «Wiking» og som ellers på det nærmeste var knyttet til friviligbevegelsen oppgir i sin bok «Die Freiwilligen» følgende tall på frivillige fra de vestlige land: Hollendere ca. 55.000 — Flamlendere 23.000 — Franskmen 20.000 — Valloner 20.000 — Nordmenn 6.000 — Dansker 6.000 — Sveitsere 800 — Svenner 300 — Lichtensteinere 80 — Andre 200.

Størst utbytte hadde jeg i deltagelse i Studentenes Forsvarsforening. Her traff jeg positive folk, bevisst nasjonale, som med sann patriotisme og varm interesse gikk inn for et sterkt forsvar av de evige verdier Norge DENGANG representerte, før landet riktig var lagt øde av puerile pubertetsfantaster og halvtåpelige «demokrater».

HANS EGEDE NISSEN.

Nytt syn - -

Forts. fra side 5
ødelegge verden for å bane veien for Messias.

«Judendomen — — ledde den almänta utvecklingen mot det av Gamla testamensets «profeter» uppställda målet: alla icke-judiska nationalstaternas utplånande via apokalypsen, samt upprättande av judendomens messianske världshärskarrike».

Det er i dag ganske underlig å tenke på dette, når man så å si hver dag gjennom kringkasting, fjernsyn og aviser ser et stadig sterkere angrep på egen nasjon, på nasjonalismen — på nasjonens egenart, og på Jesu lære. I stedet for den gamle nasjonalstaten som er bundet sammen av felles religion, av felles historie, felles kultur og felles arvestoff, så skal det skapes en ny stat, den såkalte rettsstaten (jfr. landssvikoppkjøret som skal bestå av en blanding av individer fra alle raser og alle religioner, og som skal være et underbruk av det såkalte Atlanterhavssamfund som skal styres av en «overnasjonal» myndighet. La oss høre Terje Wold: «Jeg tror at statsbegrepet må forkastes. Det enkelte individ og menneskerettighetene er nøkkelen til videre fremgang — — ».

Vår nuværende kristendom er en blandingsreligion, mener forfatteren. Den er en blanding av Jesu ariske og idealistiske lære og av jødedommens materialistiske lære. Han mener at Jesus selv var arier.

«Visserligen är historisk intet närmare känt om Jesu härstamning, men då den i hans namn i Nya testamentet framförda läran återspeglar den ariske guds- och livsåskåningens andliga ideal, vilka utgöra den diametrala motpolen till judendomens materialistiske ideologi, sådan vi känner denna av förkunnelserna i Gamla testamentet, kan med bestämdhet utgås från att han var av arisk börd».

Den mann som har koblet sammen Jesu ariske og idealistiske lære med jødedommens materialistiske og apokalyptiske lære, er Paulus, sier forfatteren. Og det har Paulus gjort for å kunne fremme jødenes sak, bland arierne. Gjennom denne sammenblanding har han fått arierne til å tro at jødene er Guds utvalgte folk.

Forfatteren skildrer så hvordan jødedommen og kristendommen i den katolske kirkes skikkelse ned gjennom tidene snart har bekjempet hverandre, snart har holdt sammen.

Den første verdenskrig var jødenes verk mener han, den siste var katolikkenes.

Disse to store makter, jødedommen og katolismen, har langsomt, men sikkert, oppkastet seg selv til overnasjonale myndigheter.

Den reformerte kirke i England sorterer nærmest under jødedommen i internasjonale maktspørsmål.

I den senere tid er det gått samme vei med den Lutherske kirke på tross av at Luther selv var sterkt antisemitisk. På tross av dette, så har jødedommen klart å samle under seg praktiskt alle ikke-katolske kristne kirker gjennom det såkalte «Kirkenes verdensråd».

I våre dager har en ny overnasjonal verdensmakt opptrådt på arenaen. Det er den russiske nasjonal-kommunisme. Forfatteren mener at Stalin i 1936—38 grunnla en helt ny lære, nasjonal-kommunismen, og at denne lære er antisemitisk og anti-katolsk og pro arisk.

Han mener også at nasjonal-kommunismen i Russland har tatt en vennlig stilling til den gresk-katolske kirke som er mere idealistisk enn den romerske.

«Den grekiska kristendomen intagar i våre dagars national-kommunistiska Ryssland en av myndigheterna tolererad ställning med eget patriarkat i Moskva».

Omtrent samtidig med at nasjonal-kommunismen vokste opp i Russland, ble Tyskland nasjonal-sosialistisk.

«Som bärare av den nationella tyske renässansens idé framträddes den nationalsocialistiska rörelsen under katoliken Adolf Hitlers nominella ledning».

«Stalins radikala omgestaltung av kommunismen i Ryssland från en judisk apokalyptisk verdensrevolutionär företeelse till en tysk-nationell rörelse gav kommunismen en ny karaktär i allt väsentligt skiljande sig från den av Karl Marx utformade av Grand Orient de France 1843 bekräftade. Med den judiska marxismens kastande över bord till förmån för sin proklamerade nationella socialism och likviderandet 1936—1938 av praktisk taget hela det gammel bolsjevikiska judiska ledarskiktet i Ryssland, för vilket världsrevolutionen var det allt överskuggande målet, hade Stalin definitivt brutit staven över den judiska messianismen».

Han forteller så hvordan det en tid så ut som om den tyske og den russiske bevegelse skulle finne hverandre, men at den katolske kirke og jødedommen da gikk sammen for å narre dem inn i krigen i den hensikt

FINT SKAL DET VÆRE — —

Det er mange som gjerne tar Fellesmarkedet på forsakudd her i landet. Således har en nidkær Slottsforvalter bekreftet overfor pressemannen at Slottet i Oslo nå skal males med — engelsk maling. Det har naturligvis vakt litt pinlig oppmerksomhet hos Høyres malingsindustriavdeling. Vi for vår del er ikke forbauset, for vi har lenge hatt en beklemmende følelse av at hele kongeligheten vår har hatt et tykt strøk av engelsk maling helt fra 1905 av.

*

ENSRETET TYSKHETS.

Når vi ellers nevner England, kan det ha sin interesse å nevne at alle medarbeidere i Londonavisen «Daily Express» har fått beskjed fra ledelsen om at en fremtidig skal kalles verdenskrigene henholdsvis «første og annen tyske krig». I henhold hertil ble også the Lord Mayor of London tillagt denne uttrykksmåte i en tale, skjønt han ikke brukte den.

at begge skulle ødelegges. Men de regnet feil. Den russiske nasjonal-kommunisme overlevde. Og det som nu er i vente er at en forenede jødedom og katolisisme vil forsøke å knuse både Russland og Tyskland i en ny krig.

«Ty, förenad sig den tyska nationalsocialismen och den rysk-kommunistiska nationella sosialismen i en aktiv front, kunne detta innebära et dödligt hot för såväl judendomens som kristendomens ställning i världen».

For å stoppe denne fare har så jødedommen og katolismen inngått en foreløpig allianse, og sammen retter de nu angrepet på Russland og Tyskland og forsøker å få dem til å ødelegge hverandre i en tredje verdenskrig.

«I hägnet av den mellan Romkyrkan och judendomen uppstått temporära sammverkan etablerades en världsförbund mot de på den nationella kommunismens idé grundade statsbildningarne under parollen «Front mot den internationella kommunismen».

«Och en central roll i denna planerade aktion tildelades Västtyskland i dess egenskap av västerns «skiöld» vilken medelst amerikanska miljarder åter upprustades till den «fria världens» främsta militärmakt».

*

Forfatteren håper allikevel at ariernes religion skal få en renesanse. Han tror

SHOCKING!

Deutsche Wochen-Zeitung forteller at overkommandoen for det kanadiske luftvåpenet har tildelt sjefen for den i Europa stasjonerte flyverdivisjon en skarp irtettesettelse fordi eskadren i Baden-Söllingen hadde gitt en flyoppvisning for tidligere medlemmer av den tyske eskadren «Richthofen».

*

SKUFFELSE.

Gode gamle patriotorgan VG lader ofte skuffelser i sine fedrelandskre bestrebeler. Nylig oppdaget det en skjult forbrytelse under rivingen av Empirekvartalet, idet det ble funnet noen menneskeknekler i stubbloftet. Patriotene resonerte nemlig som så: «Ingen visste om man kanskje kunne komme på sporet etter restene av en eller annen norsk patriot som var tatt av dage under tortur, eller muligens skrev seg fra en person som var død på sykehuset i sin tid». Disse to forklaringer, som bladet karakteriserer som

bestemt at det fins guddommelige krefter utenom menneskene som griper inn i tilværelsen og øver sin innflytelse.

«Att olika slag av andar existera i den icke-materialistiske världen är visst. Deras ursprung är visserligen höjt i dunkel, men att de influera på skeendet i den materialiserade världen framstår som sannolikt».

«Vad som nu krävs är framst: hävandet av den i kristendomens hägn genomförda sammanblandingen av arisk och judisk religion, vilka intet ha gemensamt. Den ariska religionsåskräden måste frigöras från alla vägensfrämmande tillsatser och återställas i dess äkta gestalt, förlänas den ställning som tillkommer den i den mänskliga utvecklingen».

Det ser ut som om forfatteren önsker en mulighet for en sammenslutning av nasjonal-kommunismen og nasjonal-sosialismen under et högare begrepp — en ny arisk religion. Boken slutter med:

«Den som en gång riktat ögonen uppåt, har lärt sig att hoppas».

Boken gir en i allfall noe å tenke på. Den er meget eiendommelig og gir skremmende, men kanskje også hapefulle perspektiver.

Les den og du glemmer den ikke.

«mest nærliggende», må bladet imidlertid dessverre erkære for feilaktige. Den «ikke nærliggende» forklaring var nemlig at en hadde tatt leire til stubbloftet fra en nedlagt kirkegård og herunder fått med seg skjeletter. Så bladet må nok gå på ny skjelettjakt skal det bli til noen krigsforbrytelser av det. Kanskje noen av dets patriotvenner kunne gi anvisning på ikke efterforskede og uoppklarte forbrytelser?

*

PINLIGE AVSLØRINGER?

I den tyske østsonen forbereder en nå en ny propagandaoffensiv mot ledende personer fra politikken, diplomati og det økonomiske liv i Vesten, fortrinnsvis Vest-Tyskland. En har nemlig bebudet offentliggjørelsen av Himmlers gjestebøker. De 11 gjestebøker skal innehölde navn på mange prominente besökere både fra inn- og utland.

*

«DEN URETTE SIDA»?

I Houston i Texas erklærte en taler fra John-Birch-Society med det skandinaviske navn Tom Anderson under sterkt bifall fra mere enn tusen tilhørere at USA i siste krig hadde kommet med på den gale siden og hadde bekjempet en feilaktig motstander.

*

RÖDKINA MOT TYSK DELING.

(Eukorr.) Fra informert hold meddeles det at Peking tar avstand fra Moskvas politikk med opprettelse av Tysklands deling. Skulle det etter at Pankow ble anerkjent som selvstendig stat oppstå to tyske stater i folkerettlig forstand, så frykter Peking for at det blir skapt presedens også for to anerkjente kinesiske stater, Rødekina og Formosa.

FOLK OG LAND

Kierschowsgr. 5, Oslo

Telefon 37 76 98

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forsvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løpesalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en palte.

Bruk postgtromr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

O. K.